

PODNEIBNY (3) *ai*

o oraz e jasne.

sg m N podniebny (1). ◇ pl N subst podniebn(e) (1). ◇ A subst podniebné (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII(z Cn; XVIII) – XVIII w.

Znajdujący się pod niebem; exterior, hypaethrus, subdialis Cn (3) : Opącyftym obłokom poczynyłes tory/ W których błędzić nie mogą zgodne wiodąc fpory [...]. Spolnie fie żywić [= *podtrzymać się*] mułzą żywioły podniebne SzarzRyt B3v.

a. Ziemski (2) : POkoy/ fzczeńliwość. Ale boiowanie Byt nález podniebny SzarzRyt A2.

Wyrażenie: »podniebne kraje« = *ziemia, świat* (1): IEftem polńaniec wielkiego Bogá fkrzydłaty/ Dóm Páńfki opuściwłzy/ przyfzedłem tu ná ty Podniebné wález kráie ZawJeft 5.

MŚ, SBu